

Po jedenácté rozdělovala žižkovská radnice ocenění lidem, jež ve svém volném čase pomáhají a pracují pro druhé. Letos si pro sošku anděla Vincka, patrona dobrovolnictví, přišli za naši organizaci převzít Jana Růckerová a Veronika Pulcová.

Janě Růckerové se neřekne jinak než „naše Jana“. Dochází do Domova v Habrové ulici pravidelně každý týden, vždy na celý den, ještě ani jednou nevynechala. Klientům je oporou, společnicí, kamarádkou, mnohým klientům i tím nejbližším důvěrníkem. Klienty doprovází na procházky, předčítá jim, zpívá s nimi, hraje s nimi hry, naslouchá, pravidelně se zúčastňuje a podílí se na organizaci větších skupinových akcí, vždy si ochotně zorganizuje svůj volný čas, tak aby mohla být s nimi.

Je to pro mě nejhezčí ocenění, které jsem kdy dostala a velmi si ho vážím. Víím, že tato těžká covidová doba ovlivnila životy nás všech, ale myslím, že na některé dopadla obzvlášť tíživě. Mezi ně rozhodně patří lidé v Domovech pro seniory či podobných zařízeních, kteří během lockdownu zůstali dlouhé měsíce uzavřeni od zbytku světa bez možnosti vidět své příbuzné a blízké. A v době nejtěžších karanténních opatření museli dokonce trávit dlouhé dny pouze na svých pokojích bez možnosti vidět i třeba jen své sousedy z vedlejšího pokoje. Myslím, že to je

pro mnoho z nás jen těžko představitelné. Jsem ráda, že v této nelehké době mohu těmto lidem přinést alespoň trochu radosti tím, že s nimi strávím nějaký čas, popovídáme si a potěšíme se navzájem. Snažím se k nim chovat tak, jak bych si přála, aby se jednou lidé chovali ke mně, až budu ve stejné situaci.

Pro mě je to snadné, když přicházím do domova jednou týdně, ale největší dík patří všem sestřičkám, ošetřovatelkám a ošetřovatelům i všem zaměstnancům, kteří zde pracují a každý den vykonávají svoji nelehkou práci a pečují o klienty. A pokud tito zaměstnanci přes všechny své osobní starosti ještě dokážou v sobě každý den najít vlídnost a laskavost, se kterou ke klientům přistupují, dokáží zásadním způsobem ovlivnit to, jak tito lidé prožívají týdny, měsíce i roky na sklonku svých životů. Já vždy z domova odcházím s pocitem, že jsem udělala něco, co má smysl a za ten pocit to rozhodně stojí! Proto se tam vždy ráda vracím! Všem klientům i zaměstnancům přeji hodně síly na to brát život s vděčností a radostí, ať už nám přináší cokoliv.
Jana

Veronika Pulcová, která se aktivně zajímá o potřeby klientů Ošetřovatelského domova, už během lockdownu průběžně psala dopisy, které ozdobila tematickými motivy, ve kterých popisovala, co se například odehrává v přírodě. Byla ve spojení s klienty prostřednictvím videohovorů. Intenzivní pouto a přátelství, které trvá dodnes, vzniklo s paní Boženkou, která má oba syny žijící v zahraničí. Klienti Domova měli vždy velkou radost z její přítomnosti. Upekla klientům koláč nebo vánoční cukroví, vždy s obrovskou láskou. Nejen klienti, ale i zaměstnanci Domova vždy netrpělivě vyčkávali její návštěvu.

Již druhým rokem jsem dobrovolníkem v OŠD Pod Lipami, kam jsem se dostala prostřednictvím neziskové organizaci ADRA. V OŠD jsem se setkala s milou sociální pracovnící Evou Malou, která mi na základě našeho úvodního rozhovoru vybrala seniora, k němuž budu docházet. "Mým" seniorem se tak stala paní Boženka, která je od té doby nedílnou součástí mého života. K dobrovolnictví mě vedla snaha pomáhat druhým, ale brzy jsem si uvědomila, že pomoc je minimálně vzájemná. Paní Boženka je moc milá, hodná, skromná, všímavá ke druhým, většinou je (i přes svůj pokročilý věk) veselá, je s ní legrace. Paní Boženka si nestěžuje, naopak je vděčná. Její optimistický a pokorný přístup k životu i k lidem je obdivuhodný a následováníhodný. Na naše setkání se vždy těším, i když to někdy bývá (vzhledem k životní situaci paní Boženky) náročné a ne úplně veselé. Jsem ráda, že jsem paní Boženku poznala.

